

PP- August 1983

DEBATTOPPLEGG FOR BEREDSKAPSDISKUSJONEN I OSLO

Innledningsvis kan det være nyttig å minne om noen hovedpunkter fra partiets militærpolitiske program (våren 79): » AKP(m-l) har på bakgrunn av situasjonen i verden i slutten av 70-åra slått fast at vi nå lever i ei *førkrigstid*. Vi har slått fast at faren for en ny verdenskrig øker for hver dag som går. Vi har riktig påvist at den skjerpde faren for krig er et resultat av rivaliseringa mellom de imperialistiske supermaktene USA og Sovjet. vi har påvist at den oppstigende sovjetiske sosialimperialismen gjennom ekspansjonisme, krigs- og aggresjonspolitikkk tvinger fram kravet om nyoppdeling av verden.

Vi har sagt at det norske folket i en sårn situasjon (okkupasjon fra ei supermakt) må innlede en nasjonal revolusjonær frigjøringskrig. Vi gjør det videre helt klart at vår strategi er å fortsette den sosialistiske revolusjonen å fortsette den sosialistiske revolusjonen etter at den nasjonale frigjøringskrigen har løst oppgava si.

Men det er først og fremst en sovjetisk innmarsj og okkupasjon det norske folket må forberede seg på. Partiet må ta alvorlig på å klargjøre krigsfaren for folk.

Med den relative langsomme utviklinga av klassekampen i Norge i dag er det lite som tyder på at det vil oppstå noen revolusjonær situasjon i Norge før utbruddet av en ny verdenskrig. Dette har også betydning for prioriteringa av de politiske kampoppgavene.

Hvilke faktorer er det som kan forhindre *denne* krigen? Mao Zedong har gitt ei klar prinsipiell sammenfatning av dette. » Enten fører krigen til revolusjon, eller så forhindrer revolusjonen krigen.»

Mao Zedongs teori om tre verdner er nøkkelen til å forstå situasjonen i verden rett, og til å klarlegge hvilke krefter som kan mobiliseres i kampen mot

imperialisme, sosialimperialisme og reaksjon.

... av avgjørende betydning for å forberede partiet og arbeidsfolk på krig og okkupasjon er at AKP(m-l) raskt styrker arbeidet sitt for å bli i stand til å arbeide under illegale forhold.»

Det militærpolitiske programmet ser dessverre ut til å ha ført en tilværelse i skyggen. Det er en alvorlig svakhet at dette programmet ikke har blitt brukt, og det er viktig at det blir tatt fram og studert og diskutert framover.

FIENDEN SAMLER PÅ HOVEDSTEDER

Oslo vil være et hovedmål for en sovjetisk okkupant, sammen med kommunikasjonsentra og mobiliseringssentra rundt hovedstaden.

Andre okkupasjoner viser at Sovjet sette mye inn på å sikre seg kontroll over hovedstaden og alt det innebærer av kommunikasjonskanaler, installasjoner, lagre, administrasjon osv. Russerne kan ha besatt Norge i forståelse med regjeringa, dvs etter lite militær motstand. De kan ha nedkjempa norske styrker og være nødt til å overta hovedstaden og ledelsen av landet på tvers av forvaltning og regjering. Uansett hvilken situasjon de kommer i, vil de søke å få til politiske løsninger. De vil prøve på allianser på alle mulige områder og nivåer, for å skaffe seg goodwill, for å skaffe seg albuerom, for å minske motstanden og ikke låse større styrker enn nødvendig. De vil måtte ta hensyn til større operasjoner, slik at de ikke har ubegrensa ressurser å bruke i Norge. Dette kan slå ut i hardere, mer vilkårlig undertrykking, og det kan føre til at de er mer forsiktige. Russerne vil komme til å besette alle viktige installasjoner i Oslo, skaffe seg kontroll over kommunikasjonene, og sannsynligvis legge ring rundt byen så fort som mulig

for å kunne sortere ut ulike kategorier folk f.eks. Situasjonen kan være meget kaotisk: strømbrydd etter bombing o.l., evakueringsforsøk fra norske myndigheter før okkupasjonen, portforbud fra okkupanten, motstridende meldinger og paroler på radio. Dette kan være situasjonen i tida etter okkupasjonen. Hvordan det vil utvikle seg avhenger av vilken stilling norske myndigheter inntar og krigføringa andre steder. Under alle omstendigheter vil Sovjet bite seg fast.

HVEM ER VÅRE VENNER - HVEM ER VÅRE FIENDER?

Ved et angrep og en okkupasjon vil klassekampen bli underordna den nasjonale motstands- og frigjøringskampen. Får dette perspektivet betydning for den politikken vi fører i dag?

I kampen for å forsvare arbeidsfolks interesser gjennom dagskampen har vi behov for å utvikle allianser. Denne politikken - disse alliansene - skal være underordna, tjene, våre langsiktige interesser. Derfor sees dette i forhold til klassekampens utvikling fram mot den sosialistiske revolusjonen.

Det er imidlertid nå lite som tyder på at vi vil oppleve en revolusjonær situasjon med en væpna arbeiderklasse før vi vil ha behov for å utkjempe en nasjonal frigjøringskrig. Vi ønsker ikke med dette at partiet skal føre en politikk som om hovedmotsigelsen i Norge allerede var endra, sjøl om vi regner med at krigen kommer først.

Det vi derimot vil understreke er den strategiske betydninga av *også*, og i langt større grad enn i dag, å utvikle politiske og taktiske allianser mhp en krigssituasjon.

Vi vil særlig understreke betydninga av å intensivere Polen-, Tsjekko-, Afghanistan- og Eritrea-arbeidet. Gjennom dette arbeidet kan vi spre kunnskap og bevissthet om Sovjets rolle og derigjennom legge grunnlag for viktige

allianser. Det gir også mulighet til å slå kiler inn i tradisjonelt sovjet-vennlige sjikt innafor fagbevegelsen og politiske partier.

Teoretisk har det borgerlige, norske forsvaret muligheter til å forsvare Norge, med egne styrker, mot et sovjetisk angrep. Det er i praksis to forhold som svekker denne muligheten: Det ene er organiseringa, oppsettinga og treninga til de norske styrkene, Det andre forholdet er at den politiske ledelsen sannsynligvis ikke vil være i stand til å mobilisere tidlig nok. Dette vil avhenge både av press utafra og av hvor sterke kapitulasjonistiske og passivistiske strømninger som finns i befolkninga.

I den seinere tida har »freds»bevegelsens arbeid og propaganda klart bidratt til å styrke kapitulasjonistiske tendenser og spre illusjoner om Sovjet.

Dette stiller for partiet den strategiske viktige oppgaven å snu denne utviklinga til økt oppslutning om vår linje: Det er riktig og nødvendig å yte motstand - dette må forberedes allerede nå. Det er nødvendig å slåss for at »freds»bevegelsen så langt som mulig inntar en klar brodd mot Sovjets krigsforberedelser og krigspolitikk. Det sentrale materiale peker på at ledelsen i de borgerlige arbeiderpartiene og viktige deler av ledelsen i fagbevegelsen (tildels langt nedover) vil kunne ha interesser av å føre en annen politikk enn aktiv, væpna kamp mot okkupanten. Disse folka har i dag stor innflytelse i arbeiderklassen.

Snarere enn å kline oss opp til disse lederne, er det tvingende nødvendig at partiet intensiverer arbeidet sitt for å avsløre og isolere pro-sovjetiske og anti-forsvarsholdninger blant disse folka.

Oslo vil bli viktig i en okkupasjonssituasjon - ikke bare for okkupanten, men også for partiet. Store deler av den kampen vi skal føre mot en framtidig okkupant vil ha sin basis i de store byene - særlig Oslo. I et seinere kapittel gir vi et grovriss av hva slags

funksjoner det illegale apparatet i byen må stå for. Etter vår oppfatning er det av stor betydning for i hvilken grad dette arbeidet skal lykkes om vi allerede i dag er villige og i stand til, å berede grunnen for de allianser og kontakter dette arbeidet vil kreve.

Oslo er i dag viktig fordi det meste av det vi gjør her har en tendens til å spre seg ellers i landet. (På godt og vondt.)

Mulighetene for å drive krigsforberedende arbeid utover landet vil få bedre vilkår dersom vi makter å gjennomføre intensjonene i det som er omtalt foran.

OMSTILLINGA AV PARTIAPPARATET

Dette punktet mener vi trenger en presisering og noen endringer når det gjelder denne byen. I samband med en okkupasjon vil vi bli stilt overfor ei sovjetisk okkupasjonsmakt som har erfaring gjennom flere okkupasjoner. De har trening og erfaring i å rulle opp patriotiske organisasjoner og motstandsgrupper. Vi har noe kunnskap om fienden, men heller liten erfaring i å organisere for illegalitet. I tillegg har vi sikkerheten i partiet degenerert, slik at vi ikke kan stole på det vi har bygget opp til nå. Vi har muligens noen skjulte enkeltpersoner, og enkelte organer som er virkelig under torva i dag. Dette er den ene typen problemer som henger sammen å legge om partiet til illegalitet.

Den andre typen problemer henger sammen med forholda i den første fasen av en okkupasjon. Det er en del generelle trekk ved denne fasen som vi kan si noe om: Det vil bli kaos, grupper av folk vil få panikk, kommunikasjonene vil bryte sammen eller bli stengt for «sivil» bruk, store okkupasjonsstyrker vil bli konsentrert rundt denne byen i tråd med linja » å samle på hovedsteden». Tilsammen betyr dette at det er usikkert hvor store deler av organisasjonen og enkeltmedlemmene som i det hele tatt

kan komme til å fungere. Videre er det usikkert hvor mye av forbindelseslinjene mellom enkeltpersoner og organer som virkelig er kjent for okkupanten eller hans medløpere.

Vilke funksjoner skal det illegale apparatet ivareta?

Militær motstand - sabotasje, etterretning.
Rekruttering av soldater til motstandskampen

Drift av organer - forsyning, transport.

Propaganda - produksjon, trykk, radio, distribusjon.

Politisk diplomati - kontaktvirksomhet.

Det er umulig å planlegge i detalj på forhånd hvordan organisasjonen skal fungere under okkupasjon. Planlegginga m.h.t. forbindelseslinjer, kontakt mellom folk o.l. kan ikke være for detaljert. Folk kan forsvinne, desertere, deler kan bli overvåka på forhånd, rulla opp osv. Det vi må gjøre, er å ta tiltak for å kunne reorganisere raskest og best. Dette betyr:

1. Planlegge og bemanne sentrale deler av apparatet.

2. Involvere folk som kjenner organisasjonen.

I praksis betyr okkupasjonen at partiorganisasjonen er rasert for de aller fleste medlemmers vedkommende. Det er nødvendig å reise en ny struktur med bitene av den gamle. Dette er det eneste holdbare om vi skal kunne sikre det apparatet som skal fungere under en langvarig krig. Bare de folka som er autoriserte partibyggere kontakter folk og setter opp cellene i den nye organisasjonen. »Brenn alle bruene» »Don't call us - we'll call you».

HVA SKAL LAGET GJØRE?

1) Det samlede materialet gir en beskrivelse av en okkupasjonssituasjon hvor behovet for *et fungerende parti - i illegalitet* - er uomtvistelig. Ut fra dette er det avgjørende viktig at avdelingene følger opp intensjonene i klassifiseringsarbeidet. Planmessig arbeid for at 2.1.ere skal kunne rekrutteres til 2.2.gruppa og

utgjøre kjerna i et parti i illegalitet må bli ei prioritert oppgave i avdelingene. Avdelingsledelsen må påse at ingen klassifisert som 2.2. skyves opp uten utvetydig godkjenning av DS.

2.2.ere må planmessig settes i stand til å ta ledende oppgaver i illegalitet, samt oppfordres til å studere militærteori og skaffe seg militære kunnskaper og ferdigheter.

2) For folk som er mobiliseringsdisponert til »marginale» avdelinger i det borgerlige forsvaret er det aktuelt å søke seg overført til HV. Det er også mulig å melde seg frivillig i HV for andre - dette gjelder også jenter. Laget bør også vurdere andre former for legal våpenopplæring og trening. Laget må sette seg ei målsetting når det gjelder dette.

3) DS vil arrangere kurs i militærvitenskap basert på Maos militære skrifter. Ta ut kamerater som har interesse av - og/eller spesielle forutsetninger for slik skolerung.

4) Det skal lages grundig rapport fra beredskapsdiskusjonen.

Behandlinga av materialet.

Før denne diskusjonen skal alle medlemmene ha skaffet seg og studert materialet - dvs. TF-bilaget fra des. og eksternefttet »Krig i Norge», samt lest dette debattopplegget.

Til diskusjonsspørsmåla:

Til spørsmål 1:

Vurder gjennomgangen av åssen vi forestiller oss et sovjetisk angrep. Få fram lokale forhold (Oslo som hovedstad) som har spesiell betydning for deres område. Dette gjelder både for den militære og politiske situasjonen.

a) Materialet vurderer som det *mest sannsynlige* en i hovedsak konvensjonell krig, inkludert bruk av taktiske atomvåpen, der de strategiske atomvåpena brukes som politisk pressmiddel.

En slik vurdering bygger på det premis at krigsfaren kan analyseres rasjonelt ut supermaktenes politiske og økonomiske

interesser mht mål og midler - og står i rak motsetning til det syn at det er våpnene selv eller menneskelig galskap som vil bestemme krigens karakter.

Er uenighetene for store på dette punktet, må denne diskusjonen likevel tidsbegrenses på dette møtet av hensyn til helheten i møtet.

Til spørsmål 2:

Materialet behandler motstandsfronten. Hva kan vi gjøre i dag? Vi tenker på kampen om politiske linjer nå, utvikling av allianser, det å skaffe seg kunnskaper, innsatsområder for partiet.

Vurder utviklinga av tendensene som fører til kapitulasjon og til motstandskamp innafor viktige organisasjoner og miljøer. Hvor er det mulig å hente støtte til skjerpa kamp mot Sovjets krigsforberedelser?

Med dette spørsmålet ønsker vi å reise debatt om hvilke allianser som ville vært mulig pr. i dag, vurdert ut fra en tenkt okkupasjon. Hvilke allianser er det mulig å utvikle? Hva slags tiltak må vi ta for å komme ut med militærpolitikken vår?

Til spørsmål 3:

Partiet må fungere også etter en okkupasjon. Hvorfor? Åssen skal avdelinga fortsette arbeidet hvis en krig bryter ut?

Behandlinga av *hvordan* arbeidet skal fortsette er dels et spørsmål om å *få tak i prinsippene*, modellene, slik disse er gjort rede for i kapitlet »Omstilling av partiapparatet», (se TF-bilaget) og i tre-delinga av oppgavene:

- innafor det borgerlige forsvaret
- i baseområdet (folkehæren)
- i okkuperte byer og bygder

Legg spesielt merke til at vi har konkretisert linja for omstilling av partiapparatet - »Brenn alle bruer» - »Don't call us - We'll call you!» Når det gjelder de konkrete forberedelsene for laget - fatt vedtak, lag en tempoplan, følg opp vedtaka, ut fra avsnittet »Hva skal laget gjøre?»

DSAU.